

Arrest

nr. 123 638 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 17 oktober 2013, ter kennis gebracht aan de verzoekende partijen op 25 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben op 8 maart 2010 een asielaanvraag ingediend.

De adjunct-commissaris heeft op 4 mei 2010 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers te weigeren.

Tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 4 mei 2010 dienden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arresten nr. 46.926 en nr. 46.928 van 2 augustus 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers heeft geweigerd.

Op 8 september 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening op 13 september 2010 van een bijlage 13quinquies.

Bij aangetekend schrijven van 28 juli 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers hun aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ontvankelijk verklaard op 25 oktober 2010.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op 17 oktober 2013 verzoekers hun aanvraag o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28/07/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...) geboren te (...) + echtgenote : (...) geboren (...) en kinderen : (...), (...), (...) nationaliteit: (...)

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25/10/2010, deel ik u mee dat dit verzoek **ongegrond** is.*

Reden:Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.15/10/2013 in gesloten omslag).

*De aanvraag dient derhalve **ongegrond** verklaard te worden.*

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Op 17 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“(...) REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; op 03/08/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. (...)"

Op 17 oktober 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening op 18 oktober 2013 van een bijlage 13quinquies.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op in zover het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals verweerder in de nota met opmerkingen stelt, is er sprake van een gebonden bevoegdheid wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals *in casu* het geval is. Echter stipt verweerder terecht aan dat als er sprake zou zijn van de schending van een hogere rechtsnorm door aan de betrokkene een bevel te betekenen, de gemachtigde kan beslissen dat aan de betrokkene geen bevel dient te worden gegeven.

In casu voert verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aan, zodat een antwoord op de exceptie van verweerder een onderzoek naar de grond van de zaak vergt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het, zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel van artikel 4 KB van 17 mei 2007.

Hij verschaft volgende toelichting:

« (...) Terwijl verzoeker bij zijn aanvraag dd. 28 juli 2010 en navolgend schrijven (dd. 3 februari 2011) twee medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 27 juli 2010 en dd. 25 november 2010 van Dokter Van Deun), waaruit voldoende bleek dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar Macedonië wel degelijk een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in zijn land voorhanden is.

Uit door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een directe bedreiging voor zijn leven zou zijn blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 30 mei 2011 en diverse navolgende schrijvens, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw. Dit artikel bepaalt het volgende : Art 9ter ¹ § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :[4 indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de

ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;²

De bestreden beslissing dd. 17 oktober 2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 15 oktober 2013 van arts-attaché Tavernier waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoeker niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

In de bestreden beslissing verwijst de arts-attaché naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Vooreerst is het niet aan de arts-attaché om zich uit te spreken over de interpretatie van gerechtelijke beslissingen inzake een juridisch dispuut.

De arts-attaché, die in casu door verweerder gevraagd werd om een medisch advies te verlenen, gaat zijn bevoegdheid als arts te buiten wanneer zij zich begeeft op het juridisch-technische domein en zich gedraagt als juridisch expert.

De arts-attaché is onvoldoende juridisch onderlegd om terzake correcte juridisch-technische uitspraken te formuleren.

De bewering van de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 9 oktober 2013 (Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom ; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom") is er één die gebaseerd is op een eigengereide en volledig verkeerde interpretatie van de gerechtelijke beslissingen.

Een arts-attaché is geen jurist en is dan ook niet terzake bevoegd om het hetzij het EVRM hetzij arresten van het EHRM te interpreteren.

Dit alleen al volstaat om de bestreden beslissing, die gebaseerd is op een medisch advies waarin de arts-attaché zijn bevoegdheid te buiten is gegaan te vernietigen. Immers verweerder en de arts-attaché interpreteren de rechtspraak van het EHRM op een totaal foutieve wijze.

Verzoekers verwijzen hiervoor naar rechtspraak van Uw Raad (arrest nr 95 049 van 14 januari 2013 in de zaak RvV 109 180 / II). Daarin werd o.a. het volgende gemotiveerd : "(...)"

Nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw. wordt een levensbedreigende aandoening vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen directe levensbedreiging wegens "kritieke gezondheidstoestand" of "vergevorderd stadium" van de ziekte. Door te eisen dat de aandoening 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw en miskent daardoor art. 9ter Vw. Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor et leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder wijst in casu verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging af alleen op basis van het eerste deel van deze definitief mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ('levensbedreigende aandoening' & kritieke gezondheidstoestand').

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : „namelijk : of er geen van de genoemde risico s is in het geval dat verzoeker geen adéquate behandeling meer zouden krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attache in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers herkomstland. Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter Vw. ontegensprekelijk geschonden. Nergens uit de lezing van het medisch advies van de art-attaché dd. 15 oktober 2013 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag. In casu lijdt verzoeker wel degelijke aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit.

Ten tweede schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker bijkomende vragen te stellen aangaande zijn actuele medische toestand hetzij hem aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker noch bijkomende vragen te stellen, noch hem aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat foutief, minstens voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn schriftelijke aanvraag dd. 28 juli 2010 had verzoeker nochtans formeel aangeboden dat hij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat hij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd. 28/072010 :

“De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende arts van verzoeker hetzij met verzoeker zelf.... De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokter VAN DEUN J. hetzij met verzoeker zelf... Verzoeker is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.”)

Gezien de onredelijk grote tijdspanne (méér dan drie jaren) tussen de aanvraag van verzoeker enerzijds en anderzijds het advies van de arts-attaché was het noodzakelijk om verzoeker minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Doort dit niet te doen doch zich te beperken tot het voorbarig en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen had hij bij verzoeker of diens arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoeker om te reizen naar Macedonië; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoeker te onderwerpen aan een medisch onderzoek om zijn actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van verzoeker aangaande zijn actuele gezondheidsprobleem en aangaande de vraag of verzoeker actueel al dan niet een noodzakelijke medische behandelingen ondergaan in België.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Mits consult van de behandelende arts had verweerder partij correct medisch standpunt kunnen innemen. Gezien het lang uitblijven van de beslissing van verweerder was er geen enkele objectieve reden voor de arts-attaché om niet even de behandelende arts hetzij verzoeker zelf te contacteren. De handelswijze van verweerder getuigt niet van een zorgvuldig bestuur. Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

3) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoeker voorgebrachte verslagen dd. 27 juli 2010 en dd. 25 november 2010 bleek dat de medische aandoening van verzoeker van die aard is dat zij een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten. Het is onredelijk dat verweerder ondanks de klare bewoordingen in de voorgelegde medische getuigschriften alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) laat afleveren. (stuk 2)

In zijn verzoek tot verblijfsmachtiging cfr art 9ter Vw. dd 30 mei 2011 had verzoeker het volgend opgeworpen: “Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M. Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende : Artikel 3 : Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen. Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.”

Door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17 oktober 2013 (bijlage 13), schendt verweerder ontegensprekelijk de bepalingen van artikel 3 EVRM (“niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 17 oktober 2013 waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te worden vernietigd.

II MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL.-

Het is duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte waardoor verzoeker zou worden verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou inhouden. De medische opvolging en nazorg in België zou dan op abrupte wijze worden onderbroken hetgeen nefast is voor de gezondheid en het welzijn van verzoeker. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dd. 17 oktober 2013 (waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13) zal derhalve een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaken.”

3.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen

en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen en dat hij geen nood heeft aan mantelzorg. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet definieert een ziekte die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging aan een vreemdeling door te bepalen dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in land van herkomst of het land van verblijf van de betrokken vreemdeling.

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de verwijzing naar artikel 3 EVRM die door verzoeker wordt bekritiseerd stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies inderdaad naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), en dit in het kader van het onderzoek naar de toegankelijkheid van de door de eerste verzoeker benodigde zorgen in zijn land van herkomst, Macedonië. Daargelaten de vraag of deze verwijzingen daadwerkelijk een eigen interpretatie van de daarin genoemde rechtspraak van het EHRM uitmaken, dient te worden opgemerkt dat uit de overige vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM overbodig is. Nergens in het advies van de ambtenaar-geneesheer – noch overigens in de bestreden beslissing - wordt uit de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM enige gevolgtrekking afgeleid met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van verzoekers medische problematiek. De concrete vaststellingen aangegeven in het advies staan volledig los van de thans betwiste verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de bewijsplicht die inzake artikel 3 van het EVRM op de zieke vreemdeling rust. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoekers kunnen hebben bij hun kritiek tegen dergelijke overbodige verwijzingen die de wettigheid van de bestreden beslissing hoe dan ook niet in het gedrang kunnen brengen. De kritiek aangaande de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en de beweerdde interpretatie van de rechtspraak van het EHRM is derhalve niet dienstig.

Waar verzoeker aangeeft dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter een directe levensbedreiging wordt vereist merkt de Raad op dat, gelet op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan verzoeker lijdt al dan niet kennelijk beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname dat dit kennelijk niet het geval is derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer heeft op basis van beide door verzoeker bijgebracht attesten vastgesteld dat verzoeker stress ondervindt maar geen klinische afwijkingen heeft. En ook dat de beschreven behandeling louter symptomatisch is waardoor er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst wanneer aldaar geen behandeling beschikbaar is voor

verzoeker. Derhalve kon de ambtenaar-geneesheer op deze basis besluiten dat de symptomen van verzoeker enerzijds geen risico vormen voor zijn leven of fysieke integriteit en anderzijds dat er ongeacht het al dan niet voorhanden zijn van beschikbare medische behandeling er nooit sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien verzoeker stress ondervindt maar geen klinische afwijkingen vertoont en de behandeling louter symptomatisch is.

Verzoeker betoogt dat nergens uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze een concreet onderzoek heeft gedaan naar het al dan niet bestaan van een adequate beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland. Dienaangaande dient erop gewezen dat uit artikel 9ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat steeds dient te worden onderzocht of een bepaalde medische behandeling in een bepaald land beschikbaar en toegankelijk is. De ambtenaar-geneesheer dient na te gaan of er een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van de vreemdeling die verzoekt op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Wanneer de ambtenaar-geneesheer *in casu* op basis van de door verzoeker voorgelegde medische attesten concludeert dat verzoeker stress ondervindt maar geen klinische afwijkingen vertoont en de behandeling louter symptomatisch is kan hij bijgevolg in beginsel, zonder de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling te hebben onderzocht, concluderen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer is zelfs indien er geen adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Verzoekers kritiek volgens dewelke de arts-adviseur verzoeker niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen en ook geen andere deskundige heeft geraadpleegd, kan niet dienstig worden aangenomen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “ *Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*” blijkt immers dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur behoort om te beslissen verzoeker al dan niet aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen.”. *In casu* heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is “*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*” (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Zulke verplichting kan evenmin worden gelezen in artikel 4 van het koninklijk besluit van 27 mei 2007. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Waar verzoeker voorhoudt dat de arts-adviseur bij verzoeker recente medische verslagen had moeten opvragen gaat hij voorbij aan de inhoud van artikel 9ter Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij zijn aanvraag. Hieruit vloeit voort dat het aan verzoeker toebehoort, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, deze over te maken.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een ziekte heeft die een medische behandeling vereist die in zijn land van herkomst niet beschikbaar zou zijn, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij dreigt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op basis van een advies van een ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste de door verzoeker aangebrachte medische attesten aan een zorgvuldige analyse heeft onderworpen. Een schending van

de zorgvuldigheidsverplichting of van enig ander niet nader toegelicht algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker heeft met zijn betoog niet aannemelijk kunnen maken dat het oordeel dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of zou tot stand gekomen zijn met miskenning van de beschikbare feitelijke gegevens. Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de analyse zoals die verricht werd door de ambtenaar-geneesheer doch hij toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met machtsoverschrijding.

Waar verzoekers ten slotte nog een schending van artikel 3 EVRM aanvoeren dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of een vernederende of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de medische situatie van verzoekers zoals voorgelegd door verzoekers, grondig werd onderzocht. Daarnaast werd ook het voorhanden zijn van medische zorg en opvolging en de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst grondig onderzocht. Hieruit blijkt afdoende dat een mogelijke terugkeer ook medisch gezien geen bezwaren oplevert. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon niet weerhouden worden supra. Een schending van artikel 3 EVRM wordt evenmin aangetoond.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER